

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΟΥΑΚΕΡΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλλ. Β'.)

III

Κατὰ τοὺς Κουακέρους ἀρχηγέτης αὐτῶν λογιζέται αὐτὸς ὁ Χριστός. Ἡ θρησκεία εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, λέγουσι, διεφθάρη καὶ διετέλεσεν ἐν τῇ διαφθορᾷ δεκαεὶς αἰῶνας περίπου· ἀλλ' ὑπῆρχον πάντοτε Κουακέροι τινες κεκρυμμένοι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν διατηροῦντες ἀσβεστον τὸ πῦρ τῆς ἀληθινῆς θρησκείας, μέχρις οὗ τὸ 1642 ἐξέλαμψε τοῦτο ἐν Ἀγγλίᾳ.

Καθ' ἣν ἐποχὴν τρεῖς ἢ τέσσαρες αἵρέσεις συνεκύκλων τὴν Βρεττανίαν εἰς δεινοῦς ἐμφυλίου πολέμου· Γεώργιος τις Φώξ, υἱὸς μεταξουργοῦ ἐπεχείρησε νὰ διδάξῃ ὡς ἀληθὴς ἀπόστολος, ἀγνοῶν καὶ ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν· ἦτον ἡλικίας 25 ἐτῶν, ἀγνὸς τὰ ἥθη καὶ παράφρων ἐν ἀγιότητι. Ἐνεδύετο δέρμασι, περιερχόμενος ἀπὸ κώμης εἰς κώμην· ἐκραύγαζε κατὰ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ κλήρου, ὥστε δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἱερέων. Ὁ Φώξ ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐξέβαλε τὸν δερμάτινον πῆλόν του, ὁ κλητὴρ τῷ δίδει σφοδρὸν ῥάπισμα λέγων—“Αθλίε, ἀγνοεῖς ὅτι πρέπει ν' ἀποκαλύπτωνται ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ;—” Ὁ Φώξ ἔτεινε καὶ τὴν ἐτέραν παρειὰν παρακαλῶν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ νὰ λάβῃ καὶ δεῦτερον ῥάπισμα. Ὅτε δὲ ὁ Εἰρηνοδίκης ἠθέλησε νὰ τὸν ὀρκίσῃ πρὶν τῆς ἀνακρίσεως, ἀπάντησε.—“Φίλε μου, μάθε ὅτι οὐδέποτε ματαίως ἐπικαλοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ δικαστὴς ὀργισθεὶς ἐπὶ τῇ ἐνικῇ ταύτῃ προσφωνήσει τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὅπου ὁ Φώξ δοξάζων τὸν Θεὸν εἰσῆλθεν ὅπως μαστιγωθῇ. Οἱ μαστιγοῦντες ἐξεπλήττοντο βλέποντες αὐτὸν παρακαλοῦντα ὅπως σκληρότερον τὸν βασανίσωσι διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς του, ἀλλ' εὐχαρίστως ἐπείθοντο καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ποινῆς πρῶτον ἐδέχοντο τὰς εὐχαριστήσεις του καὶ

ἔπειτα ἤκουον τὰς διδασχάς του. Κατ' ἀρχὰς ἐγέλων, ἀλλὰ ταχέως ὁ γέλως ἐτράπη εἰς ἐνθουσιασμόν, ὅστις ὡς ἀσθένεια μεταδοτικὴ κατέλαβε πλείονας, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! οἱ μαστιγώσαντες ἐκείνον ἐγένοντο οἱ πρῶτοι ἐκείνου μαθηταί.

Ἐξελθὼν τοῦ φρενοκομείου διήρχετο τοὺς ἀγροὺς μετὰ δωδεκάδος τινὸς προσηλύτων διδάσκων πάντοτε κατὰ τοῦ ἱερατείου καὶ μαστιγούμενος ἐκ διαλειμμάτων. Ἡμέραν τινὰ διὰ τῶν εὐσεβῶν φροντίδων ἀγγλικανοῦ ἱερέως ἐξετέθη ὡς ἐγκληματίας προσδεδεμένος εἰς μέγαν πάσσαλον ἐνώπιον ἱκανοῦ πλήθους· ἀλλ' οὕτως εὐγλώττως ἐδημηγόρησεν ὥστε προσηλύτους πεντήκοντα περίπου ἀκροατὰς συγκινήσας ἅπαντας καὶ κατῴρθωσε νὰ ἀπαλλαχθῇ τοῦ πασσαλοῦ, ὅπου μετὰ μικρὸν προσέδραμεν ὁ λαὸς τὸν ἀγγλικανὸν ἱερέα.

Προσηλύτους καὶ τινες στρατιῶται τοῦ Κρομβέλλου, οἵτινες ἀπηνήθησαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φονεῦν καὶ ἠρνήθησαν νὰ δώσωσιν ὄρκον. Ὁ Κρομβέλλος ἡκιστα ἀγαπῶν αἵρεσιν τοιαύτας ἀρχὰς ἔχουσιν κατεδίωξεν αὐτήν· ἀλλ' ἡ καταδίωξις καὶ αἱ φυλακίσαις ὠφέλουν τὴν αἵρεσιν· οἱ φυλακιζόμενοι ἐξήρχοντο συνηθέστατα ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν προσηλυτευθέντων δεσμοφυλάκων. Ἰδίως εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς αἵρέσεως ταύτης συνετέλεσε τὸ ἐξῆς. Ὁ Φώξ ἐπίστευεν ὅτι ἐνεπνέστο ἄνωθεν· ἐπομένως ἐνόμιζεν ὅτι πρέπει νὰ ὁμιλῇ ἄλλως ἢ ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι· ἤρξατο λοιπὸν τρέμων, μορφάζων, συσπῶν τὰ μέλη, κρατῶν τὴν πνοὴν ἢ φουσῶν ὀρμητικῶς, ὡς ὁ βαρράς. Ἐν βραχεὶ χρόνῳ οὕτως ἐξωκειώθη εἰς τὰς ἀσκήσεις ταύτας, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλῇ ἄλλως πῶς. Τὸ δῶρον τοῦτο προσεπάθει νὰ μεταδίδῃ κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς μαθητάς του, οἵτινες ἐν καλῇ πίστει ἐμιμοῦντο τοὺς σπασμούς ἐκείνου· ἐκ τούτου ἐκλήθησαν Quakers ἤτοι τρέμοντες.

Πρὸς στρέωσιν τῆς αἵρέσεως ὑπελείπετο πλέον ἐν θαῦμα, καὶ τοῦτο ἐγένετο. Ὁ πατριάρχης Φώξ εἶπέ ποτε ἐνώπιον πολυπληθοῦς ὁμηγύρεως πρὸς τινὰ Εἰρηνοδίκην.

—Φίλε, πρόσσεχε ὁ Θεὸς ἐντὸς ὀλίγου θὰ σὲ τιμωρήσῃ ὡς καταδιώκοντα τοὺς ἀ-

γίους. Ὁ δικαστὴς οὗτος ἐμέθυε καθ' ἐ-
καστὴν πίνων ἀφθονα οἶνοπνεύματα· μετὰ
δύο ἡμέρας ἀποθνήσκει· ἐξ ἀποπληξίας ἀ-
κριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν εἶχεν ὑπογρά-
φει ἔνταλμα φυλακίσεως κατὰ τινων Κουα-
κέρων. Ἡ πρόρρησις λοιπὸν τοῦ ἀγίου ἐξε-
πληρώθη, καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἔκαμε πλείο-
νας Κουακέρους ἢ ὅσους ἠθέλον κάμει χί-
λιοι λόγοι καὶ ἄλλοι τόσοι σπασμοί. Ὁ
Κρομβέλλος βλέπων τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν
αὐξάνοντα ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ εἰς τὴν
μερίδα αὐτοῦ διὰ τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἐ-
κεῖνοι ἦσαν ἀδιάφοροι, τοῦθ' ὅπερ ἠνάγκα-
σε τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα νὰ εἴπῃ ὅτι
μόνον κατ' αὐτῆς τῆς θρησκείας οὐδὲν ἰσχυ-
σαν αἱ γουϊνέαι. Ἐπὶ Καρόλου II. ἐνίοτε
κατεδιώκοντο ὡς μὴ πληρόντες τὰ εἰθι-
σμένα τοῖς ἱερεῦσιν, ὡς ὁμιλοῦντες ἐνικῶς
τοῖς δικασταῖς καὶ ὡς μὴ θέλοντες νὰ ὁ-
μνύωσιν οὐδαμοῦ.

Τὸ 1673 ὁ Ροβέρτος Βάρκλεϋ ἀφιέρω-
σεν εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον II. τὴν
Ἀπολογία τῶν Κουακέρων βιβλίον κάλ-
λιστα συνταχθέν. Ἡ ἀφιερωτικὴ ἐπιστολὴ
ἦτο γεγραμμένη μετὰ πολλῆς παρρησίας
καὶ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παύσιν τῶν
διωγμῶν.

IV

Τότε περίπου ἀνεφάνη καὶ ὁ ἐνδοξος
Γουλιέλμος Πέν ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἐν Ἀμε-
ρικῇ ἰσχύος τῶν Κουακέρων, ὅστις θὰ κα-
θίστα αὐτοὺς σεβαστοὺς καὶ ἐν Εὐρώπῃ,
ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ σεβασθῶσι
τὴν ἀρετὴν ὑπὸ γελοῖαν περιβολήν. Ἦτο υἱὸς
μονογενὲς τοῦ ἀντιναυάρχου Πέν φίλου στε-
νοῦ τοῦ Ἰακώβου II.

Ὁ Γουλιέλμος Πέν δεκαπενταετῆς ἀ-
πῆντησε Κουάκερόν τινα ἐν Ὁξφόρτῃ, ὅπου
ἐσπούδαζεν, ἐπείσθη ταχέως εἰς τὰς δι-
δαχὰς αὐτοῦ καὶ ὦν φύσει εὐγλωττος καὶ
χαρακτῆρος ἐπιβλητικοῦ ἔπεισε μετ' ὀλί-
γον τοὺς φίλους του· οὕτω δεκαεξαετῆς ἔτι
ὦν κατέστη ἀρχηγὸς τοῦ συλλόγου νέων
Κουακέρων συνερχομένων τακτικῶς παρ'
αὐτῷ. Μετὰ τὸ πέραν τῶν γυμνασιακῶν
του σπουδῶν ἐπιστρέψας παρὰ τῷ πατρὶ
ἀντὶ νὰ γονυπετήσῃ, κατὰ τὰ Ἀγγλικά
ἔθιμα, πρὸ αὐτοῦ καὶ ζήτησεν τὴν εὐλο-
γίαν του τὸν πλησιάζει φέρων τὸν πῖλόν

του καὶ λέγει.—«Χαίρω πολὺ, φίλε, βλέ-
πων σε ὑγιαίνοντα.» Ὁ ἀντιναυάρχος κατ'
ἀρχὰς ὑπέθεσεν ὅτι ὁ υἱὸς του παρεφρόνησε
ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπείσθη ὅτι ἦτο Κουά-
κερος· τὰ πάντα τότε μετεχειρίσθη ὅπως
μεταπείσῃ τὸν νεανίαν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπῆντα
ἐξορκίζων τὸν πατέρα του νὰ γίνῃ καὶ αὐ-
τὸς Κουάκερος. Ὁ πατὴρ τελευταῖον ἀπῆ-
τησε παρὰ τοῦ υἱοῦ, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν
βασιλέα καὶ τὸν δοῦκα τῆς Ἰόρκης ἀσκε-
πῆς καὶ ὁμιλήσῃ μετὰ τρόπου ἀρμοδίου
πρὸς τοιαῦτα ὑψηλὰ πρόσωπα. Ὁ Γουλιέλ-
μος ἀπῆντησεν ὅτι ἡ συνείδησις του δὲν
ἐπέτρεπε τοῦτο, ὁ δὲ πατὴρ ἀπελπισθεὶς
τὸν ἀπέβαλε τοῦ οἴκου. Ὁ νέος Πέν εὐχα-
ρίσται τὸν Θεὸν ὅτι ἤρξατο ἤδη ὑποφέρων
δι' αὐτόν, καὶ διευθύνθη πρὸς διδασχὴν εἰς
τὸ ἄστυ, ὅπου πολλοὺς προσηλύτευσεν. Ἐ-
παιδὴ δὲ ἦτο νεανίας κάλλιστος τὴν ὄψιν
καὶ τὸ σῶμα, πολλαὶ γυναῖκες καὶ αὐλι-
καὶ οὐκ ὀλίγαι συνέτρεχαν, ὅπως ἀκούσωσι
τοὺς λόγους τοῦ ἀποστόλου τούτου. Ὁ πα-
τριάρχης Γεώργιος Φῶξ ἀκούσας τὴν φήμην
αὐτοῦ ἔτρεξεν εἰς τὸ Λονδίνον ἐκ τῶν ἐ-
σχατιῶν τῆς Ἀγγλίας· συναπεφάσισαν νὰ
καταστήσωσι γνωστὰς τὰς δοξασίας των
καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν, ἀφ' οὗ ἡ ἐν
Λονδίνῳ ἄμπελος εὐδοκίμει. Ἐσπευσαν λοιπὸν
εἰς Ἀμστελὸδαμον, ὅπου ταχέως αἱ προσπα-
θῆναι αὐτῶν παρήγαγον καλοὺς καρπούς·
ἡ πριγκηπέσσα Ἐλισάβετ θεία Γεωργίου Α'.
βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ὑπεδέξατο εὐμενῶς
καὶ ἐδοξήθησε πολὺ τοὺς φίλους, διότι οὕτως
ἐκάλουν τότε τοὺς Κουακέρους. Ἐὰν οὗτοι
δὲν κατῴρθωσαν νὰ καταστήσωσι τελείαν
κουάκερον τὴν εὐμαθῇ καὶ εὐφυᾶ ταύτην
γυναῖκα, δυσχυρίζοντο ὅμως ὅτι τὴν ᾠδή-
γησαν ἀρκετὰ πλησίον τῆς βασιλείας τῶν
οὐρανῶν.

Καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἔσπειραν οἱ φίλοι· ἀλλ'
ὀλίγα ἐθέρισαν, διότι δὲν εὗρισκον οἱ Γερ-
μανοὶ εὐγενεῖς τὸ ὁμιλεῖν ἐνικῶς εἰθισμένοι
ὄντες ἐκπαλαί εἰς τοὺς τίτλους τῆς ὑψη-
λότητος καὶ ἐξοχότητος. Ὁ Πέν μετ' ὀλίγον
ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν ὅπως δώσῃ τὸν
τελευταῖον ἀσπασμόν εἰς τὸν θνήσκοντα
πατέρα του· συνεφιλιώθησαν ἀμέσως, καίτοι
τοῦ μὲν υἱοῦ παρακαλοῦντος τὸν πατέρα
νὰ μὴ δεχθῇ τὴν μετάληψιν καὶ ν' ἀπο-

θάνη ὡς κουάκερος τοῦ δὲ πατρὸς ἐξορκίζοντος τὸν υἱὸν νὰ ἐνδύηται τοῦλάχιστον καὶ νὰ ὁμιλῇ ὡς οἱ λοιποὶ Ἀγγλοὶ.

Ὁ Γουλιέλμος ἐγένετο λοιπὸν κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, εἰς ἣν περιείχοντο καὶ χορὴ τοῦ Κράτους ἕνεκα προπληρωμῶν ἐνεργηθειῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιναυάρχου κατὰ διαφόρους θαλασσίας ἐκστρατείας. Ὅπως πληρωθῇ, ἐπεσκέφθη πολλάκις τὸν Κάρολον II καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, ἀλλ' ἀντὶ χρημάτων ἔλαβε τὸ 1680 παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν κυριότητα ἐπαρχίας τινὸς πρὸς νότον τῆς Μαρυλάνδης. Ὁ κουάκερος λοιπὸν ἐγένετο ἡγεμὼν ἀναχωρῶν δὲ εἰς τὸ κράτος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δύο πλοῖα πλήρη κουακέρων. Ἐκτοτε ἡ ἐπαρχία ἐκείνη ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Πέν ἐκλήθη Πενσυλβανία, ἐκεῖ ἐκτίσαν τὴν πόλιν Φιλαδέλφειαν τοσοῦτον ἀκμάζουσαν σήμερον. Συνῆψαν συνθήκην ὁμοσπονδίας μετὰ τῶν γειτόνων Ἀμερικανῶν ἡ δὲ συνθήκη αὕτη εἶναι ἡ μόνη μὴ παραβιασθεῖσα καίπερ γενομένη ἄνευ ὄρκου. Ὁ νέος ἡγεμὼν ἐγένετο καὶ νομοθέτης τῆς Πενσυλβανίας, οὐδεὶς δὲ τῶν νόμων αὐτοῦ μετεβλήθη μέχρι τῆς σήμερον τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς νομοθεσίας διέταττε τὸ μηδένα κακοποιεῖν ἕνεκα θρησκείας καὶ τὸ θεωρεῖν ἀδελφοὺς πάντας τοὺς εἰς ἓνα Θεὸν πιστεύοντας.

Μετὰ τὴν κυβερνητικὴν διοργάνωσιν τοῦ τόπου, συνέρρεον ἐκεῖ ἔμποροι πανταχόθεν. Οἱ αὐτόχθονες ἀντὶ νὰ φεύγωσιν εἰς τὰ δάση ἐξωκειοῦντο μετὰ τῶν φιλησυχῶν τούτων Κουακέρων, οὓς ἡγάπων τοσοῦτον, ὅσον ἐμίσουν τοὺς λοιποὺς κατακτητὰς καὶ δηωτὰς τῆς Ἀμερικῆς. Ἡγεμὼν, εἰς ὃν ἔκαπτος ὠμίλει ὡς εἰς ὁμοῖόν του, λαὸς ἄνευ ἱερέων, ἄνευ ὀπλῶν, πολῖται ἴσοι ἅπαντες, γείτονες μὴ φθονοῦντες ἀλλήλους, τί ὠραῖον θέαμα! Ὁ Γουλιέλμος Πέν δύναται νὰ καυχῇ ὅτι ἔφερε ἐπὶ γῆς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα περὶ οὗ τοσοῦτον ἐλάλησαν καὶ ὅτι πιθανώτατα ἐν μόνῃ τῇ Πενσυλβανίᾳ ὑπῆρξε.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου II ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν χάριν ὑποθέσεων τοῦ κράτους του. Ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος, ὅστις εἶχε πολὺ ἠγαπήσει τὸν πατέρα τοῦ Πέν, ἡγάπα ἐπίσης τὸν υἱόν, ὃν ἐθεώρει

οὐχὶ ὡς ἄσημον αἰρεσιάρχην ἀλλ' ὡς μέγαν ἄνδρα· ταχέως ὅμως ἀπώλεσε τὸν θρόνον θελήσας νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν καθολικισμὸν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ διάδοχος τούτου Γουλιέλμος Γ' ἔδωκεν εἰς ὅλας τὰς αἵρέσεις ἐλευθερίαν ἴσην, καὶ τότε πρῶτον Κουάκεροι ἤρξαντο ἐννόμως ἀπολαύοντες ἐν Ἀγγλίᾳ πάντων τῶν προνομίων ὧν καὶ σήμερον ἀπολαύουσιν. Ὁ Πέν ἰδὼν τέλος πάντων τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ στερήσιν τῆς αἵρέσεως ταύτης, ἐπέστρεψεν εἰς Πενσυλβανίαν, ὅπου πάντες τὸν ἐδέχθησαν ὡς τέκνα τὸν πατέρα. Πάντες οἱ νόμοι του εἶχον ἀκριβῶς τηρηθῇ, πρᾶγμα ὅπερ εἰς οὐδένα σχεδὸν νομοθέτην πρὸ αὐτοῦ συνέβη. Μετὰ διαμονὴν ἱκανῶν ἐτῶν ἐν Φιλαδέλφειᾳ ἤναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς Λονδίνον πρὸς ἐπιτεῦξιν νέων προνομίων ὑπὲρ τοῦ ἐμπορίου τῶν Πενσυλβανῶν, ἀλλὰ δὲν ἠτύχησε νὰ ἐπανίδῃ τὴν φορὰν ταύτην τοὺς ἀγαθοὺς φίλους του· ἀπέθανεν ἐν Λονδίνῳ τὸ 1718. Οἱ Κουάκεροι ἐπὶ Καρόλου II ἀπέκτησαν τὸ εὐγενὲς προνόμιον τὸ μηδέποτε ὀμνύειν ἢ ἀπλῆ αὐτῶν βεβαίωσις ἰσοδυναμῇ τῷ ὄρκῳ ἐν τοῖς δικαστηρίοις.

Ἀδυνατῶ νὰ ματεύσω τίς ἔσται ἡ τύχη τῆς αἵρέσεως τῶν Κουακέρων ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐξασθενεῖ καθ' ἐκάστην ἐν Λονδίνῳ. Πενταχοῦ ὅπου ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία δὲν καταδιώκει, συγχωνεύει σχεδὸν ἐν ἑαυτῇ πάσας τὰς λοιπὰς. Οἱ Κουάκεροι δὲν δύναται νὰ ἐκλεχθῶσι μέλη τοῦ κοινοβουλίου οὔτε νὰ καθέξωσι δημοσίαν τινὰ θέσιν, διότι ἐνταῦθα ὁ ὄρκος εἶναι ἀναγκαῖος, ὥστε ἐπιδίδονται σχεδὸν πάντες εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἀλλὰ τὰ τέκνα τῶν πλουτοῦντα ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν πατέρων ζητοῦσι φυσικώτατα νὰ καταστῶσι νέοι τοῦ συρμοῦ, αἰσχύνονται δὲ πολλάκις καλούμενα κουάκεροι· διὸ γίνονται διχημαρτορῶμενοι.

Γ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΛΑΜΕΛ.

Ἐν τῇ ὁδῷ Ριβολί, ἀντικρὺ τοῦ πύργου Ἁγίου Ἰάκωβος — τὸ Κρεωπωλεῖον, ἀνοί-